РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

17 септември 2009 година *

По дело C-520/07 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда, подадена на 21 ноември 2007 г.,

Комисия на Европейските общности, за която се явяват г-н K. Gross и г-н B. Martenczuk, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

жалбоподател,

като другата страна в производството е

MTU Friedrichshafen GmbH, за което се явяват адв. Th. Lübbig, и адв. M. le Bell, Rechtsanwälte,

жалбоподател в първоинстанционното производство,

* Език на производството: немски.

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: г-н P. Jann, председател на състав, г-н A. Tizzano (докладчик), г-н A. Borg Barthet, г-н E. Levits и г-н J.-J. Kasel, съдии,

генерален адвокат: г-жа V. Trstenjak,
секретар: г-н R. Grass,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 19 февруари 2009 г.,

постанови настоящото

Решение

1 С жалбата си Комисията на Европейските общности иска от Съда да отмени Решение на Първоинстанционния съд на Европейските общности от 12 септември 2007 г. по дело MTU Friedrichshafen GmbH/Комисия (T-196/02, Сборник, стр. II-2889, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), с което той отменя член 3, параграф 2 от Решение 2002/898/ЕО на Комисията от 9 април 2002 година относно държавната помощ, отпусната от Германия в полза на SKL Motoren- und Systembautechnik GmbH (ОВ L 314, стр. 75, наричано по-нататък „спорното решение“), доколкото с тази разпоредба се разпорежда MTU Friedrichshafen GmbH (наричано по-нататък „MTU“) да върне при условията на солидарност сума в размер на 2,71 милиона евро.

Правна уредба

2 Съгласно член 10 от Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член [88 ЕО] (ОВ L 83, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 41, наричан по-нататък „регламентът“):

„1. Когато Комисията разполага с информация от какъвто и да е източник относно твърдения за неправомерна помощ, тя незабавно разглежда тази информация.

2. Ако е необходимо, тя иска информация от съответната държава членка. Член 2, параграф 2 и член 5, параграфи 1 и 2 се прилагат mutatis mutandis.

3. Когато въпреки напомнянето съгласно член 5, параграф 2, съответната държава членка не предостави исканата информация в рамките на срока, предписан от Комисията, или когато предостави непълна информация, Комисията с решение изисква информацията да бъде предоставена (наричано по-долу „разпореждане за информация“). Решението уточнява каква информация се изисква и предписва подходящ срок, в рамките на който тя трябва да бъде предоставена.“

3 Член 13, параграф 1 от регламента гласи:

„Разглеждането на възможна неправомерна помощ завършва с решение съгласно член 4, параграфи 2, 3 или 4. В случаите на решения за започване на официална процедура по разследване производството се закрива посредством решение съгласно член 7. Ако дадена държава членка не се съобрази с разпореждане за информация, това решение се взема на базата на наличната информация.“

4 Член 14, параграф 1 от регламента предвижда:

„Когато са взети отрицателни решения в случаи с неправомерна помощ, Комисията решава съответната държава членка да вземе всички необходими мерки за възстановяване на помощта от получателя (наричано по-долу „решение за възстановяване“). Комисията не изисква възстановяване на помощта, ако това противоречи на общ принцип на правото на Общността.“

Обстоятелства, предхождащи спора

5 С писмо от 9 април 1998 г. германските власти уведомяват Комисията за няколко финансови помощи, отпуснати с посредничеството на Bundesanstalt für vereinigungsbedingte Sonderaufgaben в полза на SKL Motoren- und Systemtechnik GmbH (наричано по-нататък „SKL-M“) — предприятие с предмет на дейност производството на корабни двигатели, в рамките на неговото преструктуриране.

6 От 1997 г. SKL-M и MTU, дружество с предмет на дейност производство на мощни дизелови двигатели, встъпват в договорни отношения с оглед на предстоящото закупуване на SKL-M от MTU.

7 По-специално, на 5 ноември 1997 г. тези дружества сключват два договора. Първият предвижда опция за закупуване на дялове от SKL-M в полза на MTU. Вторият, озаглавен „Wechselseitiger Lizenz- und Kooperationsvertag zwischen SKL-M und MTU“ (наричан по-нататък „WLKV“) и чиято цел е създаване на съвместно предприятие, определя условията и реда, от една страна, за съвместно ползване на съществуващото в двете предприятия ноу-хау и от друга страна, за проектирането, за производството, както и за продажбата на два нови вида двигатели.

8 В съответствие с член 5 от последния договор на 15 юни 2000 г. на MTU се разрешава изключителното използване спрямо трети лица на визираното в посочения договор принадлежащо на SKL-M ноу-хау, включително съществуващите към тази дата права върху индустриална собственост или заявките за регистрация на такива права. В замяна на това право SKL-M получава сума в размер на 6,71 милиона германски марки (3,43 милиона евро), предназначена за покриване на направените разходи за развойна дейност.

9 С писмо от 8 август 2000 г. Комисията уведомява германските власти за решението си да образува официална процедура по член 88, параграф 2 ЕО (ОВ C 27, 2001 г., стр. 5) и кани заинтересуваните страни да представят становищата си. По този повод тя пита германските власти и дали MTU се е възползвало от предоставените на SKL-M помощи, или може да се възползва от тях в бъдеще.

10 На 1 септември 2000 г. се открива производство по несъстоятелност по отношение на SKL-M.

11 С различни писма, изпратени през 2000 г. и 2001 г., Федерална република Германия представя на Комисията становището си във връзка с образуването на официална процедура по разследване.

12 Тъй като не е удовлетворена от тези отговори, в съответствие с член 10 от регламента Комисията изисква с писмо от 19 септември 2001 г. от германските власти да предоставят необходимата информация с оглед преценката на съвместимостта с общия пазар на предоставените на SKL-M помощи. В писмото Комисията отбелязва по-специално, че информацията, с която разполага, не ѝ позволява да определи дали част от предоставените на SKL-M помощи са били използвани по-скоро в интерес на MTU, отколкото на SKL-M, нито да установи дали MTU е упражнило опцията, записана във WLKV, позволяваща му да придобие създаденото от SKL-M ноу-хау на цена, която не съответства на реалната му или прогнозната пазарна стойност. На 9 ноември 2001 г. Комисията уведомява освен това, че в отсъствието на подобна информация тя ще приеме окончателно решение въз основа на информацията, с които разполага, в съответствие с член 13, параграф 1 от регламента.

13 С писма от 23 януари, 26 февруари и 11 март 2002 г. германските органи изпълняват това разпореждане за предоставяне на информация. На 5 март 2002 г. те представят на Комисията и някои становища, изпратени на 1 октомври и 21 ноември 2001 г. от MTU на Bundesanstalt für vereinigungsbedingte Sonderaufgaben, относно използването на ноу-хау на SKL-M и относно цената, платена на последното съгласно WLKV.

14 На 9 април 2002 г. Комисията приема спорното решение, в което тя установява, от една страна, че предоставените на SLK-M помощи за преструктуриране не отговарят на условията, определени в Насоките на Общността относно държавните помощи за спасяване и преструктуриране на фирми в затруднено положение (ОВ C 368, 1994 г., стр. 12), и от друга страна, изразява становище, че Федерална република Германия не е представила информация, позволяваща да се изключи, че чрез WLKV MTU се е възползвало непряко от помощите, получени от SKL-M през периода на преструктуриране с цел компенсиране на загубите му.

15 В тази връзка Комисията посочва по-специално, че цената, платена от MTU на SKL-M за отстъпването на ноу-хау, изчислена на основата на прогнозните разходи за развойна дейност през 1997 г., била с 5,30 милиона германски марки по-ниска спрямо реалните разходи на SKL-M за развойна дейност.

16 Комисията отбелязва, че тъй като германските власти не са предоставили обективна информация относно реалната или прогнозната пазарна стойност на това ноу-хау, помощите за преструктуриране, предоставени на SKL-M, са могли да послужат за компенсиране най-малкото на част от предизвиканите от създаването на съответното ноу-хау загуби, които помощи са могли да бъдат използвани по-скоро в полза на MTU, отколкото в полза на SKL-M. Последното предприятие, което е контролирано от държавата, трябвало да понесе финансовия риск, което било в противоречие с принципа на действащия в рамките на пазарна икономика инвеститор. Следователно съгласно съображение 86 от спорното решение прехвърлянето на ноу-хау би могло да се оприличи с прехвърляне в полза на MTU на държавни средства с максимален размер от 5,30 милиона германски марки.

17 Поради това Комисията достига до заключението, че държавните помощи в размер на 67,017 милиона германски марки (34,26 милиона евро), отпуснати от германските власти на SKL-M, са несъвместими с общия пазар и че от общата сума, чието връщане последните трябва да поискат, 5,30 милиона германски марки (2,71 милиона евро) трябва да бъдат върнати от SKL-M и MTU при условията на солидарност (член 3, параграф 2 от спорното решение).

18 На 28 юни 2002 г. MTU подава жалба пред Първоинстанционния съд, насочена към отмяната на тази разпоредба от спорното решение.

Обжалваното съдебно решение

19 В подкрепа на жалбата си за отмяна MTU посочва главно две правни основания, изведени съответно, на първо място, от липсата на мотиви и допускането на грешки при прилагане на правото, свързани с установяване на наличието на фактическия състав на държавна помощ в негова полза, и на второ място, от неправилното прилагане на член 13, параграф 1 от регламента и нарушението на процесуалната гаранция за надлежна и безпристрастна проверка на обстоятелствата по делото.

20 Като разглежда отначало второто правно основание, Първоинстанционният съд констатира най-напред в точки 39—45 от обжалваното съдебно решение, че Комисията е спазила процесуалните изисквания, установени в член 10, параграф 3 и член 13, параграф 1 от регламента, за да може да приеме спорното решение въз основа на наличната информация.

21 В точка 46 от обжалваното съдебно решение той обаче посочва, че член 13, параграф 1 от регламента не позволява на Комисията да налага на дадено предприятие, дори и при условията на солидарност, задължение за връщане на определена част от обявена за несъвместима с общия пазар помощ, когато при прехвърлянето на държавни ресурси, от които посоченото предприятие се възползвало, става дума за предположение.

22 Първоинстанционният съд приема обаче в точка 48 от обжалваното съдебно решение, че задължението за връщане при условията на солидарност, наложено с член 3, параграф 2 от спорното решение, се основава на предположения, които нито се потвърждават, нито се опровергават от сведенията, с които Комисията разполага. По-специално в точка 47 от посоченото съдебно решение Първоинстанционният съд посочва, че в точка 88 от спорното решение Комисията се е ограничила до това да установи, че „наличната информация не [е] позволява[ла] да се изключи“, че MTU се е възползвало от прехвърлянето на ресурси от страна на SKL-M по повод на придобиването на ноу-хау при считани за изгодни условия.

23 Освен това Първоинстанционният съд посочва в точка 50 от обжалваното съдебно решение, че налагането на задължение за връщане на част от помощта при условията на солидарност по отношение на дадено предприятие въз основа на член 13, параграф 1 от регламента в никакъв случай не е задължителна последица от прилагането на процедурата в областта на държавните помощи, установена от Договора за ЕО, защото „държавата членка, отпускаща помощта, чието възстановяване се разпорежда, е длъжна във всички случаи да поиска възстановяването ѝ от действителните бенефициери под контрола на Комисията, без да е необходимо последните да се посочват в решението относно възстановяването на помощта, и a fortiori да се уточнява размерът на сумата, за възстановяването на която отговаря всеки бенефициер“.

24 С оглед на тези съображения и без да разглежда първото правно основание, изтъкнато в подкрепа на жалбата, с която е бил сезиран, Първоинстанционният съд отменя член 3, параграф 2 от спорното решение, доколкото с него се разпорежда MTU да върне при условията на солидарност част от отпуснатата на SKL-M помощ.

Искания на страните

25 Със своята жалба Комисията иска от Съда:

— да отмени обжалваното съдебно решение,

— да се произнесе окончателно по спора, като отхвърли жалбата за отмяна с мотива, че тя е неоснователна,

— да осъди MTU да заплати съдебните разноски както в производството по обжалване, така в първоинстанционното производство.

26 MTU иска от Съда:

— да обяви жалбата за недопустима,

— при условията на евентуалност да я отхвърли като неоснователна,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

По жалбата

27 В подкрепа на жалбата си Комисията посочва две правни основания, изведени от грешки при прилагането на правото, които Първоинстанционният съд допуснал при тълкуването на член 13, параграф 1 и член 14, параграф 1 от регламента.

По първото правно основание

— Доводи на страните

28 В първото си правно основание Комисията посочва, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагането на правото, като е приел в точки 46—51 от обжалваното съдебно решение, че решение, взето единствено въз основа на наличната информация по смисъла на член 13, параграф 1 от регламента, не можело да се отнася до определянето на действителния бенефициер на помощта, от който трябвало да се иска връщането ѝ.

29 Според Комисията такова тълкуване не намирало никакво основание в регламента, и по-специално в текста на член 13, параграф 1 и член 14, параграф 1 от него.

30 Всъщност посоченото в последния член решение за възстановяване било неразделна част от отрицателното решение, което може да се приеме въз основа на наличната информация в случай на неправомерни помощи.

31 Според Комисията развитото от Първоинстанционния съд тълкуване в обратния смисъл имало освен това неблагоприятни последици. От една страна, то не позволявало да се осигури ефикасността на контрола на държавните помощи от страна на Общността, чиято основна цел, потвърдена в съображение 13 от регламента, е точно отстраняване на причиненото с неправомерната помощ нарушение на конкуренцията чрез незабавното възстановяване на ненадлежно получените суми. От друга страна, такова тълкуване водело до лишаване на Комисията от по-голяма част от нейните „средства за принуда“ в тази област и поради това създавало опасност да навреди в много голяма степен на ефикасността на процедурите за възстановяване на неправомерните помощи като облагодетелства държавите членки, които оказват малко съдействие.

32 Според MTU настоящото правно основание е недопустимо, доколкото Комисията оборва твърдение, което Първоинстанционният съд всъщност изобщо не е правил.

33 Във всеки случай, според MTU, тъй като германските власти редовно са изпращали цялата поискана информация, Комисията е нарушила процесуалните правила, които трябва да се спазват при приемането на решение въз основа на член 13, параграф 1 от регламента. Поради това не било необходимо да се решава второстепенният въпрос дали Комисията може по принцип да основе решение относно определянето на бенефициера на помощта на наличната информация.

— Съображения на Съда

34 В самото начало следва да се посочи, че настоящото правно основание се опира на неправилен прочит на съответните точки от обжалваното съдебно решение.

35 Всъщност, обратно на поддържаното от Комисията, от посочените точки не следва, че Първоинстанционният съд е изключил общо възможността в решение,

прието въз основа на член 13, параграф 1 от регламента, да се направи определяне на действителния бенефициер или бенефициери на разглежданата мярка за подпомагане и следователно да им се наложи задължение за връщане.

36 Обратно, в точка 45 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд ясно е потвърдил принципа, че „когато засегнатата държава членка не е предоставила на Комисията поисканите сведения, последната може да вземе решението, с което се установява несъвместимостта на помощта, на базата на наличната информация и да разпореди, при необходимост, засегнатата държава членка да поиска от бенефициерите да възстановят помощта съгласно член 14 от регламента“.

37 Всъщност, както следва от точки 46—51 от обжалваното съдебно решение, единствено с оглед на обстоятелствата в конкретния случай, и по-специално с оглед на факта, че частта от решението на Комисията, до която се отнася жалбата за отмяна, се основава според Първоинстанционния съд на обикновени предположения, в посочената точка 51 Първоинстанционният съд е достигнал до заключението, че в настоящия случай „Комисията не е могла да се позове на член 13, параграф 1 от Регламент […], за да наложи с обжалваното решение задължение за възстановяване на част от отпуснатата на SKL-M държавна помощ в тежест на MTU като солидарно отговорно“.

38 При тези условия първото правно основание трябва да се отхвърли като неоснователно.

По второто правно основание

— Доводи на страните

39 С второто си правно основание Комисията посочва, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагането на правото, като погрешно е приел, че частта от спорното решение, до която се отнася жалбата за отмяна, се основава на

обикновено предположение, което не отговаря на изискванията, приложими към решенията, приети въз основа на наличната информация по смисъла на член 13, параграф 1 от регламента.

40 От една страна, Комисията твърди, обратно на посоченото от Първоинстанционния съд, че не е възможно да се изисква пълна сигурност в рамките на решение, прието въз основа на наличната информация.

41 Всъщност член 13, параграф 1 от регламента оправомощавал изрично Комисията да приеме такова решение въз основа на „наличната информация“, когато въпреки искането за информация в надлежната форма тя не е получила съответната информация от въпросните национални власти. Следователно при такова положение било възможно наличната информация да остане непълна и откъслечна, като въпреки това най-малкото представлява достатъчна основа, на която да се опре направената от Комисията презумпция. Впрочем именно това произтичало a contrario от практиката на общностните съдилища, според която Комисията може да се позовава на откъслечния или непълен характер на информацията, с която разполага, само ако е направила искане за информация до въпросната държава членка, като Комисията препраща в това отношение към Решение от 13 април 1994 г. по дело Германия и Pleuger Worthington/Комисия, (C-324/90 и C-342/90, Recueil, стр. I-1173, точка 29).

42 От друга страна, Комисията упреква Първоинстанционния съд, че е квалифицирал като „обикновено предположение“ информацията, с която тя е разполагала, макар информацията, позволила ѝ да предположи, че част от помощта е била прехвърлена на MTU, да представлявала сигурни сведения, които произхождали по-специално от становище на синдика на SKL-M, както следва от съображения 79—86 от спорното решение.

43 Според MTU второто правно основание било недопустимо, доколкото се ограничавало отчасти до оспорването на преценката на фактите от Първоинстанционния съд, отчасти до представянето на общи правни бележки без пряка връзка с настоящото дело.

44 Що се отнася до съществото на спора, MTU посочва като цяло, че Първоинстанционният съд правилно е преценил, че от една страна, обикновените предположения не са достатъчни, за да обосноват заповед за възстановяване и от друга страна, че в настоящия случай Комисията действително се е основала на такива предположения както по отношението на наличието на предимство в полза на MTU, така и по отношение на неговия размер.

45 Според MTU Комисията всъщност не е имала никаква надеждна информация, позволяваща ѝ да обоснове заповед за възстановяване по отношение на него. Следователно тя в действителност се била основала на предположение, произтичащо от повърхностно и пристрастно разглеждане на информацията, с която разполагала, сред която впрочем се намирало подробното становище на MTU, от което следвало, че последното не е получило никакво предимство, тъй като всички договорни разпоредби, свързващи го с SKL-M, са били уговорени въз основа на пазарните условия.

— Съображения на Съда

46 Що се отнася, на първо място, до допустимостта на това правно основание, от член 225, параграф 1 ЕО и от член 58, първа алинея от Статута на Съда следва, че обжалването се ограничава само до правни въпроси и трябва да се основава на липса на компетентност на Първоинстанционния съд, на нарушение на процесуални правила в производството пред него, което накърнява интересите на жалбоподателя, или на нарушение на общностното право от страна на Първоинстанционния съд (вж. по-конкретно Решение от 16 март 2000 г. по дело Парламент/Bieber, C-284/98 P, Recueil, стр. I-1527, точка 30, както и Определение от 14 юли 2005 г. по дело Gouvras/Комисия, C-420/04 P, Recueil, стр. I-7251, точка 48 и Определение от 20 март 2007 г. по дело Kallianos/Комисия, C-323/06 P, Сборник, стр. I-43, точка 10).

47 Обратно на посоченото от MTU обаче, това правно основание не се ограничава само до това, да постави под въпрос преценката на фактите в първоинстанционното производство, но оспорва също така и направеното от Първоинстанционния съд тълкуване на член 13, параграф 1 от регламента относно условията за приемането на решение въз основа на наличната информация по смисъла на тази разпоредба, според което решение на Комисията, основаващо се на

предположение като това, чието наличие Първоинстанционният съд е установил, не отговаря на посочените условия. Следователно такова оспорване засяга правен въпрос.

48 Следва, че това правно основание е допустимо, доколкото е насочено срещу направеното от Първоинстанционния съд тълкуване на изискванията, на които е подчинено приемането на решение въз основа на член 13, параграф 1 от регламента.

49 В замяна на това, недопустими са доводите, изтъкнати от Комисията в рамките на посоченото основание, които целят да се постави под въпрос преценката на доказателствата от Първоинстанционния съд, упреквайки го, че не е взел предвид определена информация, спомената в спорното решение.

50 Впрочем такава преценка не подлежи на контрол от Съда освен в случаите на изопачаване на фактите и доказателствата, изложени пред Първоинстанционния съд, изопачаване, което в настоящия случай нито е доказано, нито дори се твърди от Комисията (вж. по-специално в този смисъл Решение от 2 март 1994 г. по дело Hilti/Комисия, C-53/92 P, Recueil, стр. I-667, точка 42, Решение от 7 януари 2004 г. по дело Aalborg Portland и др./Комисия, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P и C-219/00 P, Recueil, стр. I-123, точка 49, както и Решение от 23 март 2006 г. по дело Mülhens/СХВП, C-206/04 P, Recueil, стр. I-2717, точка 28).

51 Що се отнася, на второ място, до основателността на това правно основание, следва най-напред да се посочи, че обратно на твърденията на Комисията Първоинстанционният съд изобщо не е изисквал последната да има пълна сигурност за приемането на решение въз основа на член 13, параграф 1 от регламента.

52 Всъщност, от прочита на точки 46—48 от обжалваното съдебно решение следва, че Първоинстанционният съд, далеч от това да изисква такова равнище на сигурност, отбелязва единствено, че спорното решение е било прието на

основата на обикновено предположение, което нито се потвърждава, нито се опровергава от информацията, с която Комисията разполага, като тя се ограничава само до това, да установи липсата на данни, позволяващи да се изключи, че MTU се е възползвало от прехвърляне на държавни ресурси.

53 Следователно като е действал по този начин, Първоинстанционният съд не е допуснал никаква грешка при прилагането на правото.

54 Вярно е, че като кодифицира утвърдената съдебна практика (вж. по-специално Решение от 14 февруари 1990 г. по дело Франция/Комисия, наречено „Boussac Saint-Frères“, C-301/87, Recueil, стр. I-307, точка 22, Решение от 21 март 1990 г. по дело Белгия/Комисия, C-142/87, Recueil, стр. I-959, точка 18, както и Решение от 13 април 1994 г. по дело Германия и Pleuger Worthington/Комисия, посочено по-горе, точка 26), член 13, параграф 1 от регламента оправомощава Комисията, когато установи, че без за тях да бъде направено уведомление са определени или изменени помощи, да приеме решение за тяхната съвместимост или несъвместимост с общия пазар въз основа на наличната информация, в случай че Комисията е изправена срещу държава членка, която не изпълнява задължението си за съдействие и не ѝ е предоставила информацията, която тя ѝ е разпоредила да даде. Освен това при предвидените в член 14 от регламента условия с това решение може при необходимост да се изиска възстановяването на вече платената част от помощта.

55 Както предлага и генералният адвокат в точка 50 от заключението си, тази възможност, с която разполага Комисията, не може обаче да се тълкува като освобождаваща изцяло последната от задължението да основава решенията си на данни с известна надеждност и съгласуваност, които са от естество да обосноват заключенията, до които тя достига.

56 Така в случай като настоящия Комисията е длъжна най-малкото да се увери, както впрочем тя признава в жалбата си, че сведенията, с които разполага, макар и непълни и откъслечни, представляват достатъчна основа, за да се направи заключение, че дадено предприятие се е възползвало от предимство, представляващо държавна помощ.

57 Такива съображения са валидни в още по-голяма степен, когато, както в настоящото дело, Комисията разпореди възстановяването на помощта от страна на нейния бенефициер, тъй като това връщане цели именно да отстрани нарушението на конкуренцията, причинено от определено конкурентно предимство, и по този начин да възстанови положението, предшестващо плащането на помощта (вж. в този смисъл по-специално Решение от 8 май 2003 г. по дело Италия и SIM 2 Multimedia/Комисия, C-328/99 и C-399/00, Recueil, стр. I-4035, точка 66, както и Решение от 29 април 2004 г. по дело Германия/Комисия, C-277/00, Recueil, стр. I-3925, точки 74—76).

58 От принципите, които бяха припомнени в предходните точки от настоящото решение, следва, че Комисията не може да предполага, че дадено предприятие се е ползвало от предимство, представляващо държавна помощ, като се основава само на негативна презумпция, опираща се на липсата на информация, която позволява да се направи обратното заключение, при липсата на други данни от естество да установят със сигурност съществуването на такова предимство.

59 Както беше напомнено в точка 52 от настоящото решение обаче, именно с оглед на факта, че спорното решение почива на такава презумпция, Първоинстанционният съд е приел, че това решение не може законосъобразно да бъде обосновано с член 13, параграф 1 от регламента.

60 С оглед на горепосоченото, второто правно основание трябва да се отхвърли като отчасти недопустимо, отчасти неоснователно.

61 Тъй като никое от двете посочени от Комисията в подкрепа на жалбата ѝ правни основания не може да се приеме, тя трябва да се отхвърли в своята цялост.

По съдебните разноски

62 Съгласно член 122, първа алинея от Процедурния правилник, когато жалбата е неоснователна, Съдът се произнася по съдебните разноски.

63 Съгласно член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 118 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

64 След като MTU е направило искане за осъждането на Комисията и последната е загубила делото, тя трябва да бъде осъдена да заплати съдебните разноски, направени в производството пред настоящата инстанция.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

1) **Отхвърля жалбата.**

2) **Осъжда Комисията на Европейските общности да заплати съдебните разноски.**

Подписи